

ЧЕРВОНА СЕРІЯ

ГОЛДІ КНОУП

**ВІТАЄМО,
У ВАС ДІВЧИНКА!**

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2023

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЧОТИРИ БУКЕТИ

Всесвіти сховані у кольорах, а життя — у чужих думках. Я втратила скарб, якого ніколи не мала. Настав час розповісти про те, що хотіла б розпочати із самого початку.

Спати хотілось безбожно. Так, що на очі наверталися сльози та пробивалися паростки лавандового дурману. Мишоподібний перфекціоніст її душі переміг, як і вчора, і позавчора, і сто років тому... і вона почала приводити до тями кімнати, наче готуючи їх до балу. Перемила посуд. Відтерла з барвистих шпалер залишки тіста — все, що лишилось від рум'яних млинців. Повигрїбала звідусюди лего-схованки, а разом із ними крихти сніданку, обіду, вечері, хто знає якої весни, а ще відходи з аплікацій, пластилінові викрутаси, задохлі шкарпетки, схожі на велетенських тарганів, а ще спогади, спогади, спогади...

Вона подумала про чай з мелісою. Уявила, як чашка із намальованим паперовим човником на боці, нічого не вимагаючи на заміну, зігріє долоні... і намистинки духмяного меду на тарілці, мов приворотне зілля, прикрасять навколишній світ золотими фарбами. Та майже одразу всі ванільні фантазії пожмакала та, не вагаючись, відправила у компостну яму.

Вітальня, мов бездомне кошеня, все ще залишалася поза її увагою. Ще трохи. Переконувала вона себе. Ще трохи. І спати, спати, спати. А поки швиденько відтерти з підлоги тінь компоту; ось капці вже не придатні до танців, бо прилипають та смердять, мов малиновий тарт, забутий на сонці. Нарешті настала черга змінити обличчя вітальні. Вона пригальмувала зусилля. Бо навіть і прорахувати не могла, з чого мала починати. Невідомий ураган пронісся кімнатою, поставивши геть усе догори ногами. Книжки із двох нижніх стелажів, наче герої, закривали своїми спинами ковдру. Пластмасова кухня із пластмасовою їжею стовбурчила на дивані. Великий святковий стіл сховався під недомальованими історіями, фарбами, пензлями, олівцями.

«Митці сьогодні були у натхненні».

Вперше за день вона посміхнулася. І вирішила почати прибирання саме з приведення до тями імпресіоністської розкиданої вистави.

Спробувала одночасно підняти стакани з брудною водою, склянку з пензлями та надгрижене печиво. Балансувати з декількома предметами артисти п'ять років навчаються в естрадно-цирквому училищі. Вона ж тільки аматор! І перед її очима проплив та потонув розважальний автомат з купою іграшок та солодощами, із залізною рукою, мов колом, зануреним у груди вампіра.

Та хіба та рука хоч раз доносила ті веселощі до отвору? Ось і в неї, за хвилину залишились у долонях тільки-но крихти печива.

Крап.

Крап.

Крап.

Застукала пофарбована дванадцятьма кольорами вода по підлозі.

Серветок не було.

І, щоб зупинити водоспад, вона миттєво почала скидати на підлогу чисті аркуші паперу. Вода вмить перетворилась на довжелезні щупальця, які зухвало потягнулися до килима.

Швидко скинувши з себе футболку, одним рухом перебила усі водяні кінцівки. Хто хоч раз увісні бачив страхіття, то вони б зараз видались милою казкою.

Ноги самі підкосилися. Не використані за призначенням акварелі почали вередувати на папері. Вона згадала, що деякі митці умисно малюють пальцями, щоб ніщо не стояло між ними та натхненням. Зручніше всівшись навколішки, торкнулась припухлої поверхні паперу. Наче крихітні скляні уламки, пристали фарби до кінчиків її пальців. Вона переборола відразу і, не підіймаючись з підлоги, дотяглася до коробки з аквареллю. Справа пішла жвавіше. Щоразу торкаючись пальцями фарб, а потім паперу, заплющувала очі. Це

була її перша спроба розповісти свою історію. І їй нестерпно було дивитись на кольорові події, про які, окрім неї, ніхто і не здогадувався.

Крап.

Крап.

Крап.

Вона воліла бути об'єктивною, малювала все те, що в коморі душі так сильно боліло, та сльози постійно плуталися поміж віями, фарбами й думками. Знайдені по кутах клаптики спогадів пропаливали кишені шортів.

Вона розпочала розповідь з квітів. Великих чотирьох букетів. Аромат яких можна було відчутися ще з вікна. Соняшники. Магнолії. Айстри. Лілеї. Троянди. Ромашки. Тюльпани. Бузок... Вона гадала та рахувала кроки. Чула, як сусіди зітхають та обговорюють вартість кожної квітки окремо.

За мить її батько вже подзвонить у двері. Мати встигне змінити смугастий халат на плаття, що місяць тому вкоротила за винний келих нижче стегон. Насправді батька ніколи не було видно у вічко, як не крути, ані вона, ані мати, ані сестри не могли розгледіти нікого, окрім букетів, які вона так хотіла впізнати за ароматом. Коли доходила черга до неї і вона летіла довжелезним коридором, щоб обійняти тата, квіти покірно нахилилися, щоб вона була ладна побачити рідні очі. Бо що сьогодні, що тоді, слів їй завжди було замало.

Крап.

Крап.

Крап.

Кольори перемішалися. Квіти перетворилися на незліченну кількість сонечок, які розлетілися вітальнею. Щоб вгамувати тремтіння, вона намалювала поверх білизни пурпурову кофтинку. Обійняла ноги. Та знов повернулася до раптових спогадів.

Навіщо?

Бо коли відверто...

А сьогодні вона понад усе бажала бути відвертою сама з собою. Лише ці спогади тримали її останні п'ять років там, де вона є, зупиняючи від польоту до зірок й даючи надію на кращі світанки. Вони одночасно були її надією й в'язницею.

Тож...

Настав час для неї поговорити про все або знов плакати та гризти нігті.

Про свого біологічного батька вона пам'ятала небагато. Може, він і був доброю людиною, та найдосконаліший образ, що на тарілці із золотою облямівкою видавала її свідомість: вона ховається, а чоловік, від якого тхне перегаром та блювати хочеться, волає: «Мала шмаркачка!». А ще він був вродливий. Русяве кучеряве волосся. Блакитні очі. Вона вдячна йому за себе. За те, що він покинув родину. За свого справжнього батька, який

завжди носив праву кросівку із лимонним шнурком, а ліву — з помаранчевим, а коли вона вперше назвала його татом, плакав, не ховаючи сліз та не жалкуючи обіймів.

Майже після одруження батьків. Про яке вона дізналася зі світлин полярюїду. Не тому, що ця подія була таємницею, а тому, що літо вона завжди проводила у батьків матері. Тож після одруження батьків їхній човен підняв вітрила та оголосив, що вони відправляються на зустріч із ще одним членом сім'ї. Вони з сестрою були впевнені, що мова йде про цуценя, кроля чи кошеня. Аж поки у матері раптом не почав рости живіт. Сестра, молодша за неї на тисячу цукерок, не приділяла уваги несподіваним змінам. Натомість вона не гаяла жодної можливості порозглядати дивну земну кулю, яку мати погладжувала і вдень, і вночі. Якось звернула увагу на те, що кухонний друшляк також схожий на пів земної кулі, тож після школи вона почала ховати його собі під плаття та розглядати у повний зріст при нагоді... Аж поки мати її не помітила, довелося пообіцяти, що більше у вагітну грати не буде. Та заборона ж не має сили над уявою? Ще декілька місяців потому вона уявляла, що у її череві зростає велетенське слоненя. Бо то була її найулюбленіша тварина.

Батько ж постійно казав, що має народитися син.

Мати — що доктор двічі підтвердив — буде донька.

Сестра — що мріє про олівці та альбом для малювання, у якому ніколи не закінчуються аркуші.

Події нікого не чекали та розгорталися за своїм сценарієм.

Батько привозив із відряджень чотири букети, а ще пакунки, забиті блакитними сорочками й повзунками.

Мати відверталась, плакала та казала йому, що він має перестати прикидатися глухим та дурним.

Сестра малювала новими олівцями.

Тільки ось вона ніяк не могла визначитись: чи народиться в неї хлопчик-слоненя, чи дівчинка. І все частіше думала про те: а яка-то взагалі різниця? Головне, щоб малюк був здоровим.

А може, вона так не думала, а просто підслухувала, як ці самі слова вилітають ластівками із напіввідкритих вуст її матері, яка міцно тримала земну кулю, що зростала щогодини, у руках.

Зміст

Чотири букети	5
Як я тебе знайду?	12
Привласнена спадщина	23
Вітаю, у вас дівчинка!	34
Бажання	45
Велосипед	52
На відстані витягнутої руки	56
Лабіринт	61
Тисяча	71
Чому вона не готує каву для себе?	75
Подвійна опора	85
Янгол	99
Тіло	102
Екскурсія	109
Сімейна бухгалтерія емоцій	120

Повітряні замки	130
Деформація молитви	137
Магнітний птах 1	142
Магнітний птах 2	150